

Kaj zares lahko dosežemo v povprečnem razredu?

✍ Wolfgang Rank

Foto: Bor Kiswarday

Po predavanju g. Capudra o rojstvu zgodbe na kongresu SIESC je v meni ostalo veliko vprašanj. Strinjam se z njegovo analizo dobre zgodbe in kaj ta lahko sproži v glavah učencev, če jo učitelj zna oživiti v razredu.

Vendar sem se ob njegovem precej pesimističnem pogledu, da je 20. stoletje storilo vse, da bi uničilo 'dobro zgodbo', vprašal, kateri so primeri 'novih dobrih pripovedovalcev zgodb' v slovenski literaturi (in v literaturi drugih evropskih držav).

Za učitelje materinščine bi bilo pomembno poznati tiste, ki pišejo v njihovem jeziku.

Če pogledamo učni načrt za materinščino (in ta je še bolj poguben, ko govorimo o poučevanju tujega jezika), se je v zadnjih desetletjih, ko je

glavni poudarek na učenju 'uporabnega' vsakdanjega, funkcionalnega jezika ('zmožnosti'), čas, namenjen literaturi, nevarno skrčil. In kako se lahko dolge in zahtevne primere žanra roman (ali drama) uporabi v razredu, če je zelo malo časa za literaturo in učenci ne morejo ostati pri eni temi daljše časovno obdobje? Smernice in zgledi za to težko nalogo bodo pomagali sodelavcem. En primer je oblikovanje literarne revije, kot jo je predstavila ga. Ozimek. Toda tak obsežen projekt verjetno lahko od učenca zahtevamo le enkrat v času šolanja.

Pri poučevanju angleščine kot tujega jezika sam vedno začnem z zelo kratkimi zgodbami, ki jih lahko podrobno obravnavamo v razredu in ki jih tudi lahko razdelimo učencem za individualno delo. S pomočjo danega vprašalnika lahko analizirajo kratko zgodbo in pripravijo govorno vajo o njej, da pokažejo svoje znanje ter jo predstavijo sošolcem. Z leti tako zgodbe kot govorne vaje postajajo daljše in zahtevnejše. V zadnjem razredu je

mogoče individualno delati s celotnim romanom ali dramo (celo na zgoraj omenjeni način).

Seveda kratke zgodbe ne morejo in tudi ne poskušajo predstaviti celotne podobe človeka, družbenega sloja ali obdobja, kar 'dober roman' lahko. Morajo se osredotočiti na eno osebnostno lastnost, eno temo, en vidik družbe, vendar pa to lahko obravnavajo bolj podrobno, kar pomaga učencem k razumevanju. Obstaja ogromno krajših in daljših kratkih zgodb, npr. v angleščini (za učenje tujega jezika) in gotovo tudi v nemščini (za naše sodelavce, ki poučujejo nemščino). Veliko jih je bilo napisanih v 20. stoletju, kar delno odpravi težave z jezikom. Upam, da je v vseh naših jezikih dovolj kratkih zgodb, tako da je naša naloga, da izberemo tiste, ki jih lahko obvladamo in ki dajejo vpogled ter morda celo spodbujajo k duhovnosti.

“ Pri poučevanju angleščine kot tujega jezika sam vedno začnem z zelo kratkimi zgodbami, ki jih lahko podrobno obravnavamo v razredu in ki jih tudi lahko razdelimo učencem za individualno delo. **”**

Dejstvo, da je kratka in takoj vzbudi čustva, govori v prid poeziji kot sredstvu za odpiranje učencev duhovnosti. Ali se lahko izognemo problemom večine poetičnih dikcij z uporabo (sodobnih) glasbenih besedil? Do kakšne duhovnosti pridemo v tem primeru in ali lahko domnevamo, da bo srečanje s tovrstno poetiko avtomatično vplivalo na učence in prispevalo k razvoju njihove duhovne komponente?

Veliko vprašanj in nalog ostaja za učitelje jezika, ki svoj poklic jemljejo resno. ■

Iz angleščine prevedla Tanja Volk